

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.400 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2009 heeft ingediend om schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid van 19 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn.

Op 29 juni 2000 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 5 maart 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt op 13 juni 2002 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Verzoeker dient op 12 juli 2002 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State tegen voormelde beslissing.

De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring op 14 juni 2005, bij arrest nr. 145.908.

Op 13 juni 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het oud artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 december 2006 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 19 december 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tegen voormelde beslissing.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt op 7 april 2008 een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissing van de Commissaris-generaal.

Op 14 juli 2008 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 14.066, de beslissing van de Commissaris-generaal houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, dat op 26 augustus 2008 aan de verzoeker ter kennis gebracht wordt.

Verzoeker dient een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormeld bevel. Dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 20.836 van 19 december 2008.

Op 19 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het oud artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 februari 2009. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het feit dat betrokkene sinds juni 2000 in België verblijft, dat hij zich zo goed als mogelijk heeft proberen te integreren om alzo te kunnen functioneren als volwaardige burger in de Belgische maatschappij, dat hij zeer hechte banden met België en met de Belgische burgers heeft aangeknoopt, dat hij lessen Frans en Nederlands voor anderstaligen heeft gevolgd, dat hij perfect Franstalig is, dat hij zich ingeschreven heeft bij de VDAB, dat hij wenst ingeschakeld te worden op de arbeidsmarkt en dat hij diverse getuigenverklaringen voorlegt van vrienden en kennissen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 13.06.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem op 17.06.2002 betekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 11.12.2006 illegaal in België. Het feit dat betrokkene een beroep lopende had bij de Raad van State schorste de asielprocedure niet, noch opende het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Deze procedure werd trouwens afgesloten op 14 juni 2005 (Rvst arrest nr. 145.908). Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 16.07.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 21.08.2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem via de gekozen woonplaats betekend. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures – namelijk de eerste: bijna 2 jaar en de tweede: iets meer dan 1 jaar en 7 maanden – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

De advocaat van betrokkene beweert dat de asielprocedure van lange duur was. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en /of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (heden de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, maar wel over de correctheid van de procedure.

Betrokkene verklaart dat een terugreis naar zijn land van herkomst zijn levensloop en toekomstperspectieven ernstig zou verstoren; hierbij kan opgemerkt worden dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene alle geldende regels/normen en waarden zal respecteren en dat hij geen enkel gevaar vormt voor de openbare veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de grond van de zaak

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van goed bestuur.

Verzoeker voert aan dat verwerende partij verkeerdelijk stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op 20 juni 2005 werd ingediend en dat het arrest van de Raad van State dateert van 14 juni 2005. Verzoeker meent: *“het blijkt uit de nationale register dat die aanvraag op 13 juni 2005 werd ingediend en dat het arrest van de Raad van State op 16 juni 2005 werd uitgesproken”*. Verzoeker stelt dat zijn regularisatieaanvraag aldus werd ingediend terwijl de procedure voor de Raad van State nog hangende was. Verzoeker vervolgt zijn betoog door een onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing te citeren, met name: *“De advocaat van betrokkene beweert dat de asielprocedure van lange duur was. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en /of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (heden de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, maar wel over de correctheid van de procedure.”* Volgens verzoeker is deze motivering in tegenspraak met het regeerakkoord van 20 maart 2008 waarin de criteria voor regularisatie wegens lange procedure werden uitgebreid. Verzoeker is van oordeel dat het regeerakkoord op dit punt zeker onmiddellijk effect moet hebben, omdat het vrij duidelijk geformuleerd is. Verzoeker meent dat hij aan het criterium *“lange asielprocedure”* voldoet aangezien: *“zijn asielprocedure bijna 5 jaar duurde, dat hij een regularisatieaanvraag indiende toen die procedure nog hangende was; dat hij geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt.”* Verzoeker staft zijn betoog door te verwijzen naar de website van de vzw vreemdelingen minderheden centrum waaruit zou blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken al lijsten gemaakt heeft van vreemdelingen die potentieel onder het regeerakkoord van 20 maart 2008 vallen. Verzoeker voert tevens aan dat hij alle elementen rond zijn integratie heeft aangetoond en de nodige documenten hieromtrent heeft voorgelegd. Verzoeker concludeert hieruit dat er in casu sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht aangezien verwerende partij heeft nagelaten om de redenen aan te geven waarom verzoeker niet aan het Regeerakkoord voldoet of waarom zij het gerechtvaardigd acht om geen toepassing te maken van dit Regeerakkoord.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, RvS 24 februari 2005, nr. 141.180). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone

omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van de aanvraag, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel

onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. In casu blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgende elementen heeft ingeroepen ter rechtvaardiging van het indienen van zijn aanvraag in België:

- *de omstandigheden in zijn land van herkomst die aanleiding hebben gegeven tot zijn statuut van kandidaat-vluchteling verhinderen hem om in zijn land van herkomst een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen;*

- *hij beschikt niet over de nodige financiële middelen om een reis naar Iran te bekostigen;*
- *een tijdelijke verwijdering zou tot gevolg hebben dat hij zijn OCMW-steun zou verliezen;*
- *door de lange duur van zijn asielprocedure heeft hij zodanige banden opgebouwd met België dat een terugreis naar Iran zijn levensloop en toekomstperspectieven ernstig zou verstoren.*

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad merkt op dat verzoekers betoog hoofdzakelijk gesteund is op het Regeerakkoord van 20 maart 2008. Verzoeker voert aan dat de aanvraag van 20 juni 2005 tot machtiging van verblijf werd ingediend terwijl de procedure bij de Raad van State nog hangende was. Verzoeker poogt hierdoor aan te tonen dat zijn asielprocedure als landurig dient beschouwd te worden, waardoor verzoeker zou vallen onder de criteria van het Regeerakkoord.

Wat betreft dit Regeerakkoord wijst de Raad erop dat een regeerakkoord geen juridisch bindende norm is, doch slechts een overzicht omvat van een aantal na te streven politieke doelstellingen. De door verzoeker aangehaalde beleidsintenties zijn geenszins al in wetgeving omgezet. Het loutere feit dat een beslissing in strijd zou zijn met een regeerakkoord kan dan ook niet leiden tot de vaststelling dat deze beslissing onwettig is. Verzoeker kan in geen geval rechten putten uit mogelijk toekomstige wetgeving. Er dient verder op te worden gewezen dat de buitengewone omstandigheden die bedoeld zijn in het oud artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, omstandigheden zijn die verklaren waarom het zeer moeilijk is of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de minister een incorrecte invulling zou gegeven hebben aan het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals dit bestaat op grond van de vigerende wetgeving.

Tenslotte wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn aanvraag nergens melding heeft gemaakt van het feit dat hij onder de criteria van dit regeerakkoord zou vallen. Bijgevolg stelt de Raad vast dat verwerende partij niet diende te motiveren waarom verzoeker niet aan het Regeerakkoord voldoet of waarom zij het gerechtvaardigd acht om geen toepassing te maken van dit Regeerakkoord. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht op dit punt.

Bovendien wijst de Raad erop dat de betwisting rond de exacte data van de aanvraag om machtiging tot verblijf en het arrest van de Raad van State niets ter zake doet. De Raad wijst erop dat tot op heden de procedure voor de Raad van State geen deel uitmaakt van de asielprocedure en dat de procedure voor de Raad van State niet schorsend is (RvS 29 maart 2005, nr. 142.689). De verwerende partij kan gevolgd worden wanneer zij stelt: "*Het feit dat betrokkene een beroep lopende had bij de Raad van State schorste de asielprocedure niet, noch opende het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid*". De Raad stelde reeds vast dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op het Regeerakkoord.

Wat de schending van de overige nog in het middel aangevoerde bepalingen betreft, verzuimt verzoeker in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze

bepalingen schendt, minstens valt de kritiek terzake samen met zijn hiervoor besproken grief betreffende de schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU.